

Embedsmænd, jeg vil besætte dem, naar jeg har de efter min Mening egnede Mænd. Dette er en selvfølgelig Ting, om hvilken der formentlig ikke kan opstaa nogen som helst Diskussion. Men fordi jeg saaledes har fremført, om jeg saa maa sige, en Truisme, har jeg ikke dermed samtidig sagt, at jeg ikke har Mændene. Maaske har jeg dem. I hvert Fald vil det stillede Ændringsforslag bevirke, at Oprettelsen af de nye Poster udskydes mindst et halvt Aar. Det er jo nemlig indlysende, at jeg, saafremt det foreskrives mig, at jeg i hvert enkelt Tilfælde skal have Rigsdagens Samtykke, ikke kan besætte nogen Post i indværende Samling, der slutter med denne Maanedes Udgang. Jeg maa sige, at det dybt har bedrøvet mig at se det ærede Medlem Hr. Fraenkel være med til at udskyde Lovens Ikrafttræden til maaske Slutningen af dette Aar. Jeg havde ikke ventet en saadan Optræden efter hans Udtalelser i Kommissionen eller efter hans Bemærkninger i Betænkningen. Den varme Interesse for Udenrigstjenesten, det ærede Medlem har lagt for Dagen, og den Iver, hvormed han hele Tiden i Kommissionen ansporede mig til ikke at være tilbageholdende i mine Krav om nye Poster, har ikke forberedt mig paa at finde ham paa den Plads, hvor han nu staar. Det ærede Medlem og et af de konservative Medlemmer af Udvalget motiverer deres Standpunkt med, at jeg formentlig ikke skulde have de egnede Mænd. En Ting er dog givet, at jeg ganske sikkert ikke vil faa dem, saafremt jeg efter Lovens Vedtagelse stadig ikke kan komme med faste Tilbud. Det vil være mig umuligt at gribe til, naar en egnet Mand af en eller anden Grund er ledig. Jeg maa vente 6—8 Maaneder, og hvor er saa Manden henne? Dertil kommer, at det paa denne Maade vil blive ganske umuligt for Udenrigsministeriet at lægge en fast Plan for Personalets Anvendelse. En saadan Plan maa nødvendigvis fastlægges af Hensyn til de yngre Tjenestemænds Uddannelse og Anvendelse i de Pladser, hvor deres Evner passer bedst; en saadan Plan maa ogsaa lægges i Tide, man maa have fuldt Kendskab til, over hvilke Pladser man kan disponere, for at man i god Tid kan trække egnede Kræfter ind i Karrieren. Mener det ærede Medlem og hans Parti virkelig, hvad det ærede Medlem, saaledes som det allerede er citeret i Dag, har udtrykt i Kommissionens Betænkning, at det at udsætte denne Reforms Ikrafttræden vil være det samme som at smide

Pengene ud ad Vinduet, maa jeg henstille til ham og hans Parti at stemme sammen med mig i Dag. Stemmer de imod, vil de faa Medansvaret for, at Danmark ikke rettidig kan indtage den Plads, der efter det ærede Medlems Overbevisning tilkommer os. Imidlertid vil jo det foreliggende Lovforslag snart gaa over til Landstinget, og det vil der være muligt at fortsætte Forhandlingerne, som — det haaber jeg — vil bringe os til Enighed.

Ligesom man gennem dette Ændringsforslag har søgt at klippe mine Vinger, ønsker de konservative Medlemmer af Udvalget sammen med de ærede Medlemmer Hr. Andreasen og Hr. Hans Nielsen at begrænse mit parlamentariske Ansvar ved at fastslaa, at jeg ikke frit skal kunne vælge Direktøren. Hvorfor de ærede Medlemmer Hr. Andreasen og Hr. Hans Nielsen ønsker dette, er mig en Gaade, jeg havde netop troet at finde dem i første Række blandt Parlamentarismens Forsvarere. Nu tilfalder denne Rolle mig — man skulde tro, det var en taknemmelig Rolle i dette høje Ting, af hvis Medlemmer mange har været med til at føre en haard Kamp for dette Princip's endelige Sejr her i Landet; jeg for mit Vedkommende vil i hvert Fald ikke være med til at skyde Breche i det, og det skulde undre mig meget, om Flertallet i dette høje Ting skulde være et saadant Ønske.

Angaaende Spørgsmaalet om Bierhverv skal jeg tillade mig at udtale følgende: Det viste sig saavel i Kommissionen som senere i Udvalget, at der var Stemning for at begrænse eller helt at ophæve de udenrigsministerielle Embedsmænds Adgang til Bierhverv. Som bekendt blev denne Sag for alle Tjenestemænds Vedkommende løst ved Tjenestemandsløven af 1919. Spørgsmaalet er og maa derfor være, om man skal gøre en Undtagelse for de udenrigsministerielle Tjenestemænd eller ej. Udvalgets Flertal mener ja, Venstre nej. Som det høje Ting vil se, er der i denne Uoverensstemmelse ikke Stof til nogen som helst Sensation. Jeg „forsvarer“ ikke, som et Provinsblad har skrevet, „med Fanatisme Embedsmændenes Bierhverv overfor et renlivet Udvalgs beretigede moralske Indignation“. Det hele er et rent sagligt Spørgsmaal, og her kan jeg ikke se rettere, end at den Løsning, Venstre i Udvalget har gjort sig til Talsmand for, er den eneste rationelle. Det har da ogsaa glædet mig at se, at Udvalgets Flertal har indset det ved at gøre en Del af denne Løsning til